

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 21. De ijs, quæ ipsi contigerunt cum Deo, in varijs eventibus, &
mutationibus istius Foundationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XXI.

De ijs, quæ ipsi contigerunt cum DEO, in varijs eventibus, & mutationibus istius Foundationis.

Ostquam exactissimè aperuissem omnia hæcenus scripta meo Confessario, ut ea examinaret, desiderando quàm maximè assequi Divinas veritates & Sanctissimam DEI voluntatem, sempèr; id petendo à Divina Majestate, meus Confessarius etiam si me absq; omni dubio juberet credere, istas revelationes esse Divinas; tamen difficulter sibi persuadebat quædam ex his, ac in primis concernentia Patronum & Moniales, quas oporteret egredi pro ista fundacione, posse fieri & mandari executioni, eò quòd essent de se admodum difficilia. Atq; licèt diceret, potentia DEI, & ipsius voluntati nihil esse impossibile, adjungebat nonnulla, quoad hanc difficultatem, quibus mea anima vehementer angebatur, & affligebatur, quin etiam nonnihil tepescebat. Recurrebam ad Dominum in his molestijs, proponendo ipsi istas difficultates, quas meus Confessarius habebat, quoad designationes Patroni & Monialium, aliaq; similia, me tamen esse paratam ad sequenda ipsius dictamina, ac spiritum, juxta beneplacitum Divinæ ejus Majestatis; ideòq; me esse afflictam & perplexam in his negotijs, quamvis considerem in Divina illius bonitate. Hæc & alia dicebam DEO, cum magna mea afflictione.

§. I.

Audiens Divina Majestas querelas meæ animæ, dixit mihi: Bene dicis. Ne te angas, neq; affligas. Et cum id, quod dixi, vobis videatur negotium tam difficile, secundum vestram prudentiam, ac rationem humanam, quod vos oportet facere, est, considerare id, quod vobis sug-

gesserit vestra ratio & bonus spiritus, cum desiderio præstandi, quod cedat ad meum honorem, ac sequendi meam hac in re voluntatem. Id enim ipsum ego approbo, vobisq; do meam benedictionem, si quidem pro mea potentia ac voluntate, perinde utar hoc illòve instrumento, ad exequendum opus, à me intentum. Quod tibi primà vice injunxi, feci propter altissimos fines, qui concernunt personas, quas ego designaveram pro isto opere, directo ad meum honorem, & incepistis mihi obtemperare. Verùm hæcenus non allaboravit tam seriò ac ferventer, quàm ego volebam, is, cui mea voluntas fuit intimata: ideòq; bene proceditis. Ne te affligas. Et adverte (dixit Dominus) me, si ex mea Divina dispositione, & altissimis Judicij ego decrevero, ut migres ex hac præfenti vita ad æternam, antequam perficiatur, imò inchoetur istud opus fundandi Ordinis Sanctæ Birgittæ, cupere, esseq; meam voluntatem ut personæ, à quibus id debet fieri & mandari executioni, obferent, ac sequantur in omnibus, quæ tu, me jubente, non innovaveris, (hæc enim ad literam sunt perficienda) ordinem ac modum primum, quem ego suggesti, & qui extat scriptus, ita enim fieri convenit, propter causas, quas hujus rei habeo.

§. II.

Aliquot annis post (in Januario anni 1623.) cum mihi primaria quædam persona aperuisset sua desideria, expendendi suas facultates in opera pia, ut ego dispicerem, quid mihi de ea re videretur, dixi illi meum judicium, ut id absq; omni dubio faceret, occurritq; meæ memoriæ fundatio Conventus Sanctæ Birgittæ.

gittæ, quem à pluribus annis DEUS optat fundari in istis Provincijs Hispaniæ. Quamvis autem Dominus designaverit personam, quæ posset Vallisoleti fundare istum Conventum, nihil tamen fiebat. Perplexa fui in ista cogitatione, an esset bonum, dicere isti Dominiæ, ut illum fundaret; agensq; cum meo Sancto Angelo Custode dixi illi: Sancte Angele, estne saltèm hæc mea cogitatio? Respondit: Omnino est tua procul dubio, sed est etiam DEI, quia est bona. Noveris, famulum alicujus Domini, si sit bonus ac fidelis & ingenuus, non expectare, donec illi Dominus aliquid aperte præcipiat, sed intellectam voluntatem sui Domini, vel ex signis, mandare executioni: ita DEUS tecum agit, qui tibi modò loquitur clarè, modò quasi per signa. Atq; hujusmodi est tua cogitatio, quia tibi id non dixit clarè, est tamen etiam ipsius, jam enim habes perspectam ejus voluntatem.

Post duas deinde horas venientem Sanctissimam Virginem cum S. Birgitta. Postquam illas conspexi, mansi nihilominus apud Dominum, quasi nescirem, ipsas adesse. Dominus autem mihi dixit: Soror, aspice meam Sanctissimam Matrem, & Birgittam, quæ cum illa venit. Dillexerunt se invicem, & hæc Sancta semper in suis necessitatibus recurrere ad meam Sanctissimam Matrem, propter quam, ipsiusq; intercessionem, ego illi præstiti multas gratias. Dic verò ei Creaturæ, ut fundet istum Conventum, & hanc rem mihi futuram gratissimam, atq; celsuram ad meum honorem. Inculta ipsi id bene, ac scias, velim, hæc regna indigere ista Religione. Atq; sicut in aliquo Regno, si corruisset munitio in ipsius ingressu, quâ poterant intrare hostes, ut propterea Regnum desolaretur, ac pateretur afflictiones; reperiretur autem quispiam fidelis Vasallus, qui erigeret munitioem, inscio Rege, suis impensis, pro Regni securitate, promereretur præmium, & gratitudinem Regis: ita, suo modo, indiget hoc Regnum aliquo præsidio, quod est Conventus hujus Religionis, quem ingredian-

tur meæ Sponsæ pauperes, absq; dotibus, serviântq; mihi ac placeant, & defendant Regnum suis orationibus. Si igitur ista Creatura hoc pro meo honore præstiterit, æstimabo factum, & in eo mihi multum complacebo, atq; etiam illud remunerabor. Deinde etiam Sanctissima Virgo me idem jussit facere, uti & Sancta Birgitta. Valedixerunt mihi Beatissima Virgo, & Sancta, ac remansi cum Domino. Ipse sit benedictus. Amen.

§. III.

Cùm dubitarem de colore & forma habitus Monialium S. Birgittæ, quia in earum Constitutionibus non exprimitur clarè, neq; reperiebatur quisquam, qui illum vidisset, à quo id possum rescire, recurri ad DEUM, rogans ipsum, ut me hac in re illuminaret eo modo, qui illi placeret. Quodam die mihi deperente comparuit Sanctissima Virgo cum Sancta Birgitta, induta suo habitu, quæ diductis brachijs mihi dixit: Vide, Soror, iste est meus habitus. Erat Sancta induta togâ coloris spadicei, qualis est color Patrum Minorum, intertextâ strijs albæ lanæ, ob quam nonnihil candicabat, & hic habitus erat conformatus ad modum illius, quem gerunt Moniales S. Dominici. Habebat cingulum ejusdem coloris, super illud gerebat scapulare cilicinum concolor, ac tandem pallium arctum cilicinum, pariter spadiceum, adstrictum nodo ligneo. Ut verò hoc melius viderem, DEI para, quæ ferebat tres partes habitus complicatas, expandit illas coram me, fuitq; toga, scapulare, & cucullus, quæ mihi ostendit, dicendo: Aspice, talis est habitus hujus Religionis. Viso cucullo, interrogavi Sanctam, quando esset illo utendum, & respondit mihi: Præcipuis diebus festis, & in Solennitatibus Natalis Dominici, Paschatis, & Pentecostes, præterea quando suscipiunt velum, & habitum Moniales, ac diebus Sacræ Communionis. Interrogavi ipsam etiam, quare ferret scapulare, cum in ipsi^o Sancta Regula nulla fiat illius mentio.

zio. Respondit, esse verum: Sed modò expedire, ut feratur, tum propter morem præsentis temporis, tum etiam majoris honestatis gratiã.

Alio die ingressus est meum cubiculum quidam Vir insolitæ magnitudinis; decoro tamen corporis habitu conspicuus, & nobilis ac venustus. Nec novi illum, verùm intellexi esse bonum spiritum. Dixit mihi, se esse Sanctum Christophorum, interrogavitq; me, an scirem historiam ipsius vitæ? Respondi illi, me eam scire. Tum mihi dixit, exercitium suum fuisse, transferre in suis humeris, per quendam fluvium viatores, & inter hos à se translatum esse Christum Dominum, ac à me pariter in meis humeris adferendam hanc Sacram Religionem ex Regnis exteris ad ista. Elevavi oculos in altum, quod sanè oportebat facere, quia erat valde procerus, & conspexi quendam puerulum formosissimum, ac splendidissimum in ipsius humeris.

§. IV.

TAndem post hæc quodammodo sollicitabar, & despondebam animum, licèt venerarer altissima & arcanissima Judicia mei DEI, videns foundationem Monasterij S. Birgittæ, quam Divina Majestas fieri jusserat & præceperat, non mandari executioni: imò videbatur omnino dissipari ac redigi in nihilum, spectatis omnibus, quæ oculi hominum possunt perspicere. Dum ità essem perplexa, dixit mi-

hi Dominus: Dic age, Anima, quare es ita meticulosa, & sollicita de hoc negotio? Nunquid fortè vis comprehendere, & assequi sublimissima Judicia meæ sapientiæ ac potentiæ, eaq; palmis metiri, adhibitis rationibus & modis humanis ac ordinarijs? Sufficiat tibi, fecisse, quicquid ego tibi mandavi, & injunxi hac in re, cætera verò committe mihi, cessentq; tui timores, & confusio: ac certissimò tibi persuade, omnia, quæ fecisti, vel dixisti, concernentia idem negotium, esse meas veritates, non autem aliquid vanum vel fictum. Audiens ista à Domino, quamvis ipsum agnoverim, propter meos solitos timores, illi dixi: Esnè tu, mi DEUS, qui mihi loqueris? sed statim fui pudefacta, metuens, an non commissem aliquem defectum, id dicendo. Tum mihi dixit Dominus: Ne angaris, Anima mea; neq; enim est mirum, quòd filius amans suum patrem, ac desiderans intelligere, utrum se Pater stans post aliquod velum vel parietem alloquatur, eundem interroget: Tunc ex, mi Pater, qui mihi loqueris? Ego verò dixi DEO meo: Hoc non est mirum, mi Domine. Sed ego te clarissimè agnovi, & non existentem post parietem aut velum. Et Dominus reposuit: Dico me cognosci, intercedente pariete, aut velo, propter differentiam, quæ inter hunc modum cognoscendi, & certitudinem intercedit ac eam cognitionem, quæ habetur de rebus Fidei.

